

Editorial:

Atemptats 11-M

>pàgina 2

Entrevista a Mercè Sabater,

Els treballadors del bar de l'ETSE estan 3 mesos sense cobrar

>pàgina 3

Dones Científiques

>pàgina 4

Margaret Cavendish

Marie Curie

Ada Byron

Pràctiques a empresa de gratis

>pàgina 5

Forum Social Europeu

>pàgina 7

Universitat privatizada

>pàgina 6

Editorial

En els últims dies, Madrid ha patit un atemptat terrible. Tres trens esclataven per culpa de 10 motxiles bomba col·locades pel grup integrista islàmic Al-Qaeda. Trens plens de gent treballadora i estudiants. Més de 190 morts i l'Estat Espanyol que es declara en dol per la massacre.

Però des de que el Partit Popular es tem que aquest atemptat es pogui relacionar amb la guerra d'Iraq, no para d'intoxicar otorgant l'autoria a ETA. Vergonyosa actuació del govern d'un país. Dels seus mitjans de comunicació públics i privats. Durant un cap de setmana es va haver d'anar a buscar la informació a la premsa estrangera, com en temps de Franco. La desinformació del Partit Popular ens va crispar tant, que finalment, diumenge a les urnes el poble els va dir prou mentides. I és que no era el primer cop que ens prenien el pèl. Recordem la vaga general, els hilitos de plastelina del Prestige, les armes de destrucció massiva de Sadam Hussein, el terrorista Carod-Rovira...

Per fi s'han acabat els 4 anys de prepotència absoluta, quatre anys marcats per la desinformació, per la intolerància. Recordem lleis com la LOU, la llei d'estrangeria, la llei de partits, la LSSI; aprovades sense tenir en compte les opinions de la gent més propera al problema.

Quatre anys de movilitzacions contra la majoria absoluta han servit per fer fora a un govern que se'n va amb la cua entre cames.

Però ha calgut més de 190 morts perquè algunes persones es treguessin la vena dels ulls. Han calgut moltes cassolades, concentracions davant les seus del PP...

I també volem recordar una notícia silenciada per els mass media, l'assassinat d'un forner de 61 anys de Iruña (Pamplona). Al qual van disparar 4 trets per no voler penjar una pancarta de ETA NO fent referència als atemptats de l'11-M. I també la mort d'una dona de 51 anys en una càrrega policial en una manifestació de solidaritat amb el forner mort.

Ara a esperar, si el nou govern compleix amb les expectatives d'una ciutadania que no ha perdonat les mentides. De moment, les tropes a casa el 30 de juny, a veure si es cert...

Què ha passat amb el becarí precari?

Fa unes setmanes es va fer fora al becarí del consell d'estudiants de l'ETSE. Per quin motiu? (se'l va fer fora) Tot sembla senyalar que va ser per criticar a l'escola en un correu electrònic enviat a 4 alumnes, en que deia que l'escola ens estava prenent el pèl.

Pero sense ficar-nos en el si de l'acomiadament, aquesta situació ens ha fet reaccionar sobre la situació precària que tenen els becaris en la nostra universitat. El van acomiadar d'un dia per l'altre sense cap problema. Com pot ser que una universitat com la nostra, la UAB, que preten ser una universitat progressista (o

això ens volen vendre) pugui acomiadar als seus becaris amb aquesta frivolitat? ni la llei més reaccionària del govern del PP pot fer-ho tan a la valenta. De fet, el decretazo que va provocar la vaga general pretenia fer alguna cosa semblant...

Per tant reflexionem sobre la situació dels becaris que no tenen ni contracte ni Seguretat

Social.

El tema de la Seguretat Social en els becaris ho solucionen legalment dient que ja tenim l'assegurança mèdica de la universitat.

Però el què és bastant impresentable és la falta de contracte. La única confirmació que tens de què t'han donat la feina és una trucada telefònica i que a finals de mes t'ingressen uns diners al banc com a nòmina.

Per tant, trobem molt greu

a q u e s t atemptat contra els drets de tot treballador.

Per això, denunciem la situació dels becaris precaris. Treballen

sense con-

tracte, sense cotitzar, sense seguretat social i amb una inestabilitat laboral pitjor que una ETT. Com a mínim en les ETT et fan signar un contracte, d'una setmana, potser, però com a mínim tenen cert compromís amb la persona que treballa per ells, al qual la Universitat Autònoma de Barcelona no arriba.

En aquest número de **L'ENGINY** hi ha col·laborat: , Bernat Costa, Engràcia Costa, Martí Ferrar, Montse Martíñez, Juan Muñoz, Guillem Roma, Maria Tomàs.

ENTREVISTA A MERCÈ SABATER, encarregada del bar de l'ETSE

L'encarregat dels bars de la UAB es fuga amb els sous dels treballadors

Maria Tomàs

Quants anys fa que treballes a l'Autònoma?

27 anys, 25 a ciències i la resta a l'ETSE.

Com va aquest any la feina? Força bé, ha millorat molt respecte l'any passat.

Com anava l'any passat? Molt malament. L'empresa que hi havia no ens pagava quan ho havia de fer, no ens arribaven les comandes, ja que no pagaven els proveïdors... era un desastre.

Com es deia l'empresa que hi havia? què va passar? Es deia Servicios Alimentación S.L. L'1 de juliol vaig parlar amb l'encarregat pel problema d'un proveïdor que no ens servia, i li vaig dir que si anava a ciències que preguntés quan ens ingressarien la paga extra. Poc després va resultar que havien desaparegut els ordinadors i els rotllos de totes les caixes registradores, i que el jefe havia desaparegut. Els rotllos de les caixes registradores són molt importants perquè demostren els diners que s'han fet. Hi havia hagut la selectivitat, i s'havien fet caixes importants. Aquesta empresa era d'un senyor que respectava els treballadors, els donava el

Mercè i Marta, dos de les treballadores del bar de l'ETSE

que els tocava, que no se n'aprofitava. I quan va morir, el seu fill va agafar el relleu i amb 4 anys s'ho va carregar tot. Vam estar dos mesos sense cobrar i el mes de juliol vam treballar sense cap empresa a darrera per no deixar la universitat sense servei. L'empresa va presentar fallida i la universitat es va fer càrrec dels nostres sous. La comunitat universitària s'ha portat molt bé, el PAS, els professors..., malgrat tot el que ha passat he tret moltes coses positives, la gent estava molt afectada i ens ha ajudat molt.

Quina empresa hi ha ara? És definitiva?

Es diu Cuina Serhs. S.L. És un gran què que s'hagi fet càrrec

per un sol any de 6 centres, mantenint sous, treballadors... De moment estem contents, cobrem el dia que toca i el tracte és bo. D'aquí a poc es farà un concurs per decidir quina empresa agafa el relleu definitivament.

Quines són les perspectives de futur? El bar definitiu no es començarà a construir fins d'aquí molt temps. S'ha pensat en ampliar el bar de manera provisional?

S'ha pensat posar una carpa però són molts factors que s'han de tenir en compte. Són calers, i més bé o més malament, ja hi ha un servei. Crec que és més important que hi hagi les aules d'estudi, els laboratoris... Potser sí que té

mancances però es pot aguantar. S'ha de tenir paciència. Tot es farà.

Què en penses de l'abocador de la terrassa?

Si fos per mi no hi hauria terrassa. És la consciència de tots els que veniu. Si es pogués escombrar, netejar... Però no es pot. Nosaltres ja ho hem fet unes 5 o 6 vegades, però arriba un moment que no podem fer esperar la gent per dinar, per anar a netejar. El vent s'ho emporta tot. El problema real és a quí li toca netejar-la. Si tingués temps no m'importaria fer-ho, però no en tinc. S'està plantejant asfaltar-la, però com que és provisional no estan del tot disposats a gastar-hi gaires diners.

Les dones científiques

"L'activitat científica s'inscriu, com en qualsevol altra activitat humana, en un context social, econòmic i polític concret i, per tant, la influència d'aquest context és determinant pel desenvolupament científic". (René Clair, 1996)

Aquesta afirmació que avui en dia és àmpliament acceptada, era negada per la comunitat científica fins fa molt poc temps.

La ciència era considerada una forma privilegiada de coneixement que permetia descriure i interpretar el món de forma objectiva: el mètode científic estava fora d'influències externes tant personals com de l'entorn en què es desenvolupava la investigació. A partir dels anys 60 es comença a qüestionar la "neutralitat" i la suposada objectivitat de la ciència. Es qüestiona la concepció de la ciència com l'acumulació abstracta de coneixements sense que hi pugui haver la possibilitat d'influències externes tals com el sexe, la classe social, la raça, la política, etc.

Segons Virginia Woolf, la crítica a la ciència dels anys 60 i 70 es pot resumir amb l'explicació de què la ciència és "no només burgesa sinó també masculina".

Les dones estan virtualment excloses de la producció científica, sobretot de la direcció, planificació i transmissió del coneixement. Així

i tot, les dones que treballen en l'àmbit científic i tecnològic és molt nombros, però amb la subtilitat que la minoria desenvolupa tasques com

acceptades com integrants de la comunitat científica, i per altra banda, respondre a l'expectativa sociocultural d'acord amb la seva identi-

"Golden Mean"), llibres de text descrits en àlgebra bàsica. A l'escola grega de filosofia de Pitàgores, hi havia moltes dones qui hi dona-

Marie Curie treballant al costat del seu marit, Pierre Curie

a científiques i la majoria són ajudants, tècniques, administratives, secretàries i dones de la neteja.

Per què es dona aquesta situació de manca de dones en l'àmbit científic i de poder?

Les barreres que dificulten l'accés, la permanència i la promoció de les dones dins del camp científic. Les dones científiques han de desenvolupar una doble personalitat, per un costat comportar-se com els homes en el camp professional per ser

tat femenina.

Fent una anàlisi històrica s'ha comprovat que les aportacions de les dones al coneixement científic no són tan poques, però no s'ha fet tan visible com les fetes pels homes. Alguns exemples es mostren a continuació.

EDAT ANTIGA: THEANO Filòsofa (antiga Grècia) Fou la dona de Pitàgores, i va tirar endavant la seva escola després de la seva mort. Escriví el tractat

ven classes i també n'hi havia d'alumnes. En aquesta escola vivien a l'estil d'una comuna i publicaven tots els seus escrits sota el nom de Pitàgores. Avui en dia, encara, és difícil determinar qui realitzà realment totes les escriptures d'aquella escola.

EDAT MITJANA: HEBRAEA, MARY Alquimista Descobrí la fórmula de l'àcid hidròclor. Va viure a Alexandria.

SEGLE XVII: CAVENDISH, MARGARET Filòsofa (1623-1673)

Margaret no rebé una educació científica de petita però, tot i així, tingué un gran interès en les ciències. Exiliada a París durant la guerra civil anglesa, que començà el 1642, es casà amb William Cavendish. Ell estava una mica interessat en ciència i matemàtica, però fou el seu germà Charles qui tornà a despertar l'interès científic de Margaret. A París esdevingué part del moviment

científic intel·lectual conegut com a atomisme. També tractà la medicina d'on són conegudes les seves autocures. És potser, aquesta pràctica d'autocures la qual la va dur a la seva sobtada mort als 50 anys.

SEGLE XVIII: MASTERS, SYBILLA Inventora (segle XVIII)

El seu marit Thomas Masters va rebre el guardó anglès, segurament el primer a un colonialista, per la invenció de la seva dona Sybilla d'un mètode i una màquina per remeiar el blat de moro.

SEGLE XIX: LOVELACE, AUGUSTA ADA BYRON Programadora (1815-1851)

Es considera com la primera programadora d'ordinadors. Era la filla de Lord Byron, poeta anglès. Un dels seus patrocinadors fou Charles Babbage, l'inventor del primer ordinador mecànic. Ella escribí el "codi" per tal de fer córrer la màquina.

En honor a la seva memòria s'anomenà Ada a un llenguatge de programació.

SEGLE XX: CURIE, MARIE Química (1867-1934)

Nascuda a Polònia com a

Manya Skłodowska, és coneguda pels seus avenços en el camp de la radioactivitat. Guanyà el premi Nobel dos cops, el primer el 1903 (amb el seu marit i Henri Becquerel) pel descobriment dels elements Radi i Poloni, i el segon el 1911 per l'aïllament de radi pur. Marie Curie va morir de leucèmia, a conseqüència de les radiacions emeses en els seus experiments. Malgrat haver rebut dos premis Nobels, mai fou acceptada a l'Acadèmia Francesa de les Ciències

Monse Martínez

Pràctiques a empreses sense cobrar

Quan els estudiants estan a punt d'acabar la carrera poden agafar una assignatura de lliure elecció que es diu "Pràctiques en empresa".

Aquesta assignatura pretén que el estudiants comencin a conèixer el món laboral relacionat amb el que estan estudiant, per així en un futur poder entrar dins del món laboral amb una mica d'experiència prèvia.

Fins aquí de moment tot és molt bonic però quan parles amb el professor de l'assignatura i et diu que si l'empresa no et vol pagar ho pot fer la cara de tonto que et queda no té preu.

Jo no demano cobrar mig kilo al mes però sí que estaria bé que fos obligat que

l'empresa hagués de pagar un mínim per transport i dietes, ja que encara que estiguem fent pràctiques i no en sapiguem gaire, de fet

Universitat i empresa

som un treballador més que els hi treu feina de sobre. El problema està en que si una universitat decideix

obligar a les empreses que paguin algo als seus estudiants en pràctiques, aquestes empreses simplement el que faran serà anar a buscar

en una altra universitat que ofereixi estudiants que no cobrin res.

Aquesta situació es pot

veure com si fos un lliure mercat on hi han uns demandants (empresa), uns ofertants (la universitat) i un producte (nosaltres) i en que els màxims beneficiaris són l'empresa i els perjudicats nosaltres.

La solució simplement és que aparegui una llei que obligui a tota empresa d'aquest país a pagar un mínim als estudiants en pràctiques i així acabaríen els treballs per la cara.

Per acabar el meu escrit vull deixar anar una pregunta: si quan som estudiants estem en precarietat laboral, què passarà quan siguem treballadors?

Guillem Roma i Batlle

La privatització de la universitat pública

Emmarcat dins l'actual context neoliberal de l'economia, el procés de transformació de l'ensenyament aposta pel capital privat com a nova font de finançament, deixant en segon pla valors com la universalització del coneixement, la igualtat o el servei a la societat. D'aquesta manera, es redueixen progressivament els recursos de l'estat destinats al sistema educatiu públic. Paral·lelament, podem afirmar que Catalunya està dins les set comunitats autònomes que menys recursos en relació al PIB dediquen a l'ensenyament públic; mentre que veiem grans inversions en despeses militars o trens d'alta velocitat, per exemple. Les noves lleis d'ensenyament

universitari, la LOU, seguida de la LUC, que no aporta gairebé cap avenç respecte la primera, estan supeditades a les exigències d'aquest model mercantilista, apostant clarament pel benefici d'uns quants.

Com ens afecta a la nostra universitat?

-Finançament:

Els estudiants podem veure com any rere any les taxes de matriculació pugen, així com la reducció dels recursos destinats a beques.

Per altra banda, l'entitat financera Caixa Catalunya, rep cada curs gran quantitat de nous clients potencials, mentre que la gestió dels pressupostos mitjançant entitats bancàries representa

un gran volum de diners per a l'especulació.

-Òrgans de govern:

En aquest sentit, seguim patint noves retallades democràtiques. Cal parlar del Consell Social, òrgan d'interrelació universitat-societat, format (segons la nova llei) per 9 membres "representatius" de la societat, i per tant, del món no acadèmic i només 6 membres de la comunitat universitària. A més, tres d'aquests membres aliens formaran part del Consell de Govern.

-Investigació:

El nou sistema tendeix a la recerca en funció del capital. Remarcant per altra banda, la precarietat del personal investigador. Cal, doncs, potenciar la investigació amb finalitats socials, segons les necessitats reals, basada en els valors ètics i morals d'una societat crítica i igualitària.

-Externalització de serveis:

Desentenant-se de la gestió de serveis necessaris, com són el servei de bar, la copisteria (monopoli d'OCÉ-Espanya) o el servei d'impressions (concessió a una empresa estrangera), els dirigents de les universitats es mostren favorables a la privatització d'aquests. Amb una gestió pròpia de la universitat s'aconse-

guiria una reducció important de la despesa general, ja que els beneficis es reinvertien en ella mateixa.

-Publicitat comercial:

Per altra banda, comptem amb la introducció de capital privat mitjançant mecanismes de promoció a través d'estands i publicitat d'empreses comercials, com ara Postalfree.

-Problemàtica laboral a la universitat:

Entenent que la qualitat del sistema universitari depèn en gran mesura de les capacitats i actituds del seu personal, hem d'apostar per l'eliminació dels contractes brossa i del treball precari, donant suport a les reivindicacions d'aquelles categories laborals més perjudicades actualment a la universitat.

No hem de perdre de vista que aquest control polític i econòmic sobre les universitats es tradueix tant en la pèrdua d'autonomia universitària, com també de la identitat catalana; i davant d'això, no podem deixar les universitats en mans de l'estat, un estat que entén l'educació com a eina de manipulació per imposar el seu coneixement, sistema de producció i model polític i social.

Engràcia Costa

Fòrum Social Europeu Paris 2003: És possible una altra Europa?

El passat mes de novembre es va celebrar el II Fòrum Social Europeu, es presentava com un espai obert a la reflexió i actuació de diversos moviments europeus que s'oposen al neoliberalisme i a les contradiccions del model de capitalisme actual, el qual s'ha demostrat social, econòmic i ecològicament insostenible i depredador.

París i les seves perifèries es va volcar en el F.S.E., amb una assistència que va desbordar els

pronòstics més optimistes dels organitzadors (víctima del seu propi èxit, molta gent es va quedar al carrer en les primeres conferències). Sota el lema "Per una Europa dels Drets humans en un món sense guerres" es varen realitzar un total de 55 conferències plenàries, 250 seminaris i diversos tallers distribuïts en temes tant diferents i alhora tant importants com la guerra a Irak, alternatives a la liberalització del comerç, la discussió sobre el projecte d'una Constitució

Europea, el racisme, els drets de les dones, la condonació del deute extern als països africans, el poder dels mitjans de comunicació...

La temàtica del II F.S.E. és dividida en cinc eixos:

Eix 1- Contra la guerra, per una Europa de pau i justícia.

Eix 2 - Contra el neoliberalisme, per una Europa democràtica i dels drets socials.

Eix 3 - Contra la lògica de les ganàncies, per una societat basada en la justícia social.

Eix 4 - Contra els processos de mercantilització, per una Europa democràtica de la informació, la cultura i la educació.

Eix 5 - Contra el racisme i la exclusió, per una igualtat dels drets; diàleg entre cultures.

El II F.S.E. ha sigut un projecte per a crear una Europa democràtica, plural, més justa i lliure; una Europa que desitgem construir i en la que desitgem viure, l'Europa dels ciutadans i del poble. En definitiva veure consagrat més drets humans i contraposar "l'Europa dels drets" amb "l'Europa del neoliberalisme". No només això; també va servir per a donar veu a les diferents cultures minoritàries europees, les quals generalment han estat excloses de tot debat públic. I, lògica-

ment, obrir una porta al moviment antiglobalització que tindrà continuïtat a nivell mundial en el pròxim Fòrum Social Mundial que es desenvoluparà a Bombay al 2004.

Veritablement és possible una altra Europa? A la vista del que vaig poder observar en el F.S.E. per part dels tots els ciutadans europeus (i per què no del món) que estavem manifestant-nos pels carrers més clàssics de París, categòricament sí. El que cal és la unió dels ciutadans que estem farts de les injustícies que es donen, encara, a l'Europa del segle XXI, farts de que els polítics de torn no escoltin la nostra veu i vulguin fer una Europa aliena als interessos humans. Hem de ser perseverants i no desistir mai en els nostres propòsits. És possible que us soni a utopia idealista però el que no podem fer és quedar-nos amb els braços creuats...

Com va dir Bertolt Brech, una de les més grans figures literàries de l'Europa moderna: "Hi ha homes que lluiten un dia i són bons, n'hi ha que lluiten un any i són millors però n'hi ha que lluiten tota la vida, aquests són els imprescindibles".

Martí Ferrer Zamora

DULCE CHACÓN

Pel sentiment i l'amor a la literatura que des de molt petita li inculcà el seu pare, Dulce Chacón començà a escriure poesia, potser per calmar la mort del progenitor quan l'autora tenia 11 anys i per resistir el posterior viatge a Madrid. Chacón publicà el primer llibre de poesia, "Querrán ponerle nombre", el 1992. Seguí la trajectòria amb "Las palabras de la piedra" (1993), la antologia "Tarde tranquila", "Contra el desprestigio de la altura", "Matar al ángel" del 1999 i "Cuatro gotas", la seva obra més recent.

Tot i que Dulce Chacón sempre ha confessat que el gènere que més respecta i amb el que més disfruta és la poesia, la narrativa és la modalitat literària que més èxit li ha reportat.

Després de les publicacions de les noveles, ""Algún amor que no mate" (1996), "Blanca vuela mañana" (1997) i "Háblame, musa, de aquel verano" (1998), guanyà el Premi Azorín el 2000 amb "Cielos de barro".

L'escriptora extremeña, nascuda a Zafra (Badajoz) el 1954, mor la nit del 4 de desembre de 2003 al seu domicili de Brunete (Madrid) als 49 anys a conseqüència d'una malaltia irreversible de ràpida evolució, mentre disfrutava de l'èxit i el reconeixement de crítica i públic al qual l'havia portat la seva darrera novel·la, "La voz dormida", la recopilació de testimonis de les dones que maltractaren els vencedors de la Guerra Civil i un compromís en la lluita per la defensa dels drets de la dona.

"Gairebé no s'ha explicat que la dona patí doblement durant la Guerra Civil, perquè no sols patí el retrocés general que visqué la societat civil espanyola, sinó també la pèrdua de valors que acabava d'aconseguir", afirmà l'autora.